

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Εντάξει, μιλάμε για το χτες αλλά ζούμε και στο σήμερα. Και δεν είναι μόνο η δράση και οι εκδηλώσεις του χτες στην Παροικία μας είναι και η δράση του σήμερα, και πρέπει να το κατανούσουμε, δεν είμαστε εμείς η ιστορία της Παροικίας. Εμείς κι ο κάθε ένας που κι αν ακόμα έπαιξε κάποιο ρόλο στα κοινά, δεν είναι η ιστορία της Παροικίας. Έγραψε τη δική του ιστορία. Και κρίνεται από τα έργα του, όχι από την εικόνα που έφτιασε αυτός για τον εαυτό του.

Πόσες φορές το έχουμε ακούσει “όταν ήμουνα εγώ”, ή έχουμε ακούσει “εγώ το έφτιασα εκείνο και το άλλο, και τους είπα.... και....και....και....”. Κι όσο λιγότερα έκαναν, τόσο πιο πολλά προβάλλουν ότι έκαναν, τόσα καταγράφουν για δικά τους δημιουργήματα.

Φίλε Γιώργο, θέλω να στο πω και δημόσια, εγώ έχω ολοκληρώσει τον κύκλο μου. Έφτασα κάπου και έφτασα καλά. Με καλή υγεία και με καλή σκέψη. Τη δική μου ιστορία την έγραψα. Αυτό που κάνουμε τώρα μαζί και μαζί με τόσους που ερχόμαστε από τον ίδιο δρόμο είναι κλωνί βασιλικό σ' αυτί, που η μυρουδιά του μας θυμίζει τη νιότη μας. Είναι κάπως σαν ξεστράπτη από τον πολύβουσο κεντρικό δρόμο της κάθε μέρας, σ' ένα χωματόδρομο της εξοχής εκεί μακριά στο χωριό, που μια κοπέλα μας χαμογέλασε κι ίσως αυτή να μας έδωσε και το κλωνί βασιλικό. Είναι έτοι σαν κουβεντούλα φιλική, σαν για να γευτούμε όλο το κρασί της ζωής.

Κι έρχονται κάτι μνήμες, κάτι τραγούδια του χωριού.... ”..εκεί που πας, ματάκια μου – εκεί ψωλά που πας στη φέρη – κι εμένανε κοντοκαρτέρει...”. Κι άλλες, αναμνήσεις παλιές και ξεχασμένες, σαν έβαλες το πρώτο μακρύ παντελόνι και καμάρωνες σαν να λες στο κόσμο «με βλέπετε; είμαι άντρας να μη λες πια παιδί». Συναισθήματα που σε επηρέασαν τόσο πολύ και που τα έχει σκεπάσει η λήθη.

Κι έρχεται και το γράμμα της γιαγιάς στο στρατό, που βρήκα προχθές, ύφος σοβαρό, γεμάτο ευχές και συμβουλές. Κι άκου να δεις, βρε Γιώργο μου. Μου γράφει η γιαγιά “χαιρετίσματα στο Νίκο και τον ευχαριστώ που σε φροντίζει και σε αγαπάει”. Ποιος πήγε ο Νίκος; Ενα παιδί από το χωριό, που γνώριζε τη μπέρα του, που πήγε γειτόνισσα της θείας Όλγας στα χτήματα. Το είχα δει κι εγώ, ένα γκρινιάκο παιδί που αμφιβάλλω αν θα το γνώριζε η γιαγιά αν το έβλεπε μεγάλο. Γιατί ο Νίκος μεγάλωσε, πήγε στρατιώτης και τα έφερε πάνω να είναι και στη δική μου διμοιρία. Είχα γράψει στο σπίτι ότι ο Νίκος είναι μαζί μου, τον

έχω βοηθό μου και με φροντίζει και είμαστε καλά.

Τώρα εκείνο το «ευχαριστώ» και τα χαιρετίσματα, πώς τα εξηγείς; Δεν είναι στοργή και αγάπη; Δεν διαβάζεις σε αυτό έναν κόσμο ολόκληρο; Τη γενιά, την παράδοση, το δέσμο των ανθρώπων, την έννοια οικογένεια, καταβολές και ρίζες.

Η γιαγιά τους είχε χάσει όλους, αδέρφια, σύζυγο. Είχε έναν πρώτο ξάδερφο, το θείο Χρήστο και τούλεγε “να μη φύγεις κι εσύ, να περιμένεις να μη συνεβγάλεις”... να μη κατευδώσεις δηλαδάν. Της λέγαμε... «γιατί, γιαγιά, δεν έχεις εμάς, γιατί λες έφυγαν όλοι;”

Εδώ δεν είναι ένα σημείο να σταθείς και να σκεφτείς. Εδώ ήθελα να μου πουν πόσοι το καταλαβαίνουν αυτό. Θέλω να πω, καλά κι αγαπημένα και τα παιδιά και τα εγγόνια, αλλά όταν φεύγει κάποιος της δικής σου γενιάς, της δικής σου ζωής, αισθάνεσαι περισσότερο μόνος. Καταλαβαινόμαστε; Είναι ο κόσμος ο δικός μας, που συμπληρώνει τον κύκλο του σιγά-σιγά και αδυσώπτη. Νάμαστε καλά, καλό μήνα, καλό Δεκαπενταύγουστο

MΗΔΕΝ ΑΓΑΝ

Θυμήσου εκείνες τις χαρές
κι εκείνες τις απολαβές
της ώριμης ζωής σου.

Κι οι προσφορές, λογίσου το,

είναι κι εκείνες κέρδος.

Γιατί ‘έιν’ χαρά προσφορά
ίωσας πιο μεγάλη.

Και δεν ολοκληρώνεται
μόνο με το καθήκον,

ούτε με αναγνώριση,
ούτε με ευγνωμοσύνη.

Κι εκείνο που ελένοες
και της γριάς πάχρη

και το ποτήρι το νερό

κι ακόμα,

εκείνο το χαμόγελο
στο φίλο και στον ξένο

νεχίζει να το κάνει ακούραστα και με συνέπεια καταγράφοντας και φωτογραφίζοντας την παροικιακή δράση και τα έργα της.

Αυτοί που νομίζουν ότι γράφουν ιστορία με καυχησιολογίες των εαυτό τους κοροϊδεύουν, αλλά ας μην ισοπεδώνουμε τα πάντα, υπάρχουν και άνθρωποι που πραγματικά επιρρέασαν την εξέλιξη της ομογένειας στην Αυστραλία με τις αποφάσεις τους, με τα έργα τους, έστω και με τα χρήματά τους. Αυτοί, όμως, είναι ταπεινοί και πολλές φορές κρατούν μυστικά την μεγάλη προσφορά τους, αν και διαφωνώ με αυτή τη μυστικότητα της προσφοράς. Ο κόσμος πρέπει να γνωρίζει αυτούς τους ευεργέτες όχι μόνο για τα τιμά, αλλά και για να βρίσκονται οι μημπές τους πού τόσο πολύ έχει ανάγκη π ομογένεια.

Η σχέση της γιαγιάς και τού παππού με τη εγγόνια έχει μια γλυκειά ιδιαιτερότητα επειδή πραγματικά τού παιδιού τους το παιδί είναι δυο φορές παιδί τους. Η γιαγιά και ο παππούς έχουν αναθρέψει τα παιδιά τους με πολύ κόπο και ευθύνη μεγάλη, απέκτησαν μεγάλη πείρα στις σχέσεις τους με παιδιά και γνωρίζουν πως να τους συμπεριφερθούν. Το κυριότερο είναι πως δεν έχουν τις ίδιες ευθύνες με τους γονείς στην ανατροφή των εγγονιών, αλλά με το δικαίωμα να τα... κανακεύουν! Στον «Κόσμο των Ηλικιωμένων» κάθε Τετάρτη δημοσιεύουμε ενδιαφέροντα και κατατοπικά άρθρα για τις σχέσεις της γιαγιάς και τού παππού με τη εγγόνια τους και για τον ρόλο τους στην ανατροφή τους, που πιστεύω ότι πρέπει να είναι μόνο συμβουλευτικός.

Τώρα, όσον αφορά σ' αυτούς που φεύγουν, συγγενείς και φίλους, είναι κάτι αναπόφευκτο και μέρος της ζωής. Ακόμη και η μετανάστευση δεν ήταν μια οδυνηρή απώλεια για τους γονείς ή τον παππού και τη γιαγιά που υποπεύντωνται ότι δεν θα ξαναδούν τα ξενιτεμένα παιδιά ή εγγόνια τους;

Ασφαλώς θρηνώ αυτούς που φεύγουν και όσο πιο νέοι, τόσο πιο πολύ, αλλά δεν φοβάμαι γιατί βλέπω το τέλος σαν ένα ταξίδι στο άγνωστο, την τελευταία μου περιπέτεια, ας πούμε. Αν υπάρχει συνέχεια μετά θάνατον, τόσο το καλύτερο, αν όχι δεν θα το καταλάβω!

Ομως, ας μην συζητούμε τον θάνατο γιατί δεν θα φελεί σε τίποτε, ας συνεχίσουμε να γράφουμε για τη ζωή που είναι όμορφη σε κάθε πλικά, ακόμη και στη δική μας. Εσύ με τον κάποιο σου κι εγώ με τη θάλασσα γειτόνισσα. Και τους φίλους τους καλούς με όσους αγαπάμε και μάς δίνουν κουράγιο να συνεχίσουμε...